

DAT ENE MOMENT

Tot aan dat ene moment
waarop ik werd verwend
beloond voor mijn krachten
waarmee ik probeer anderen te helpen
hun smarten te verzachten

Tot aan dat ene moment
kon ik mijn gevoelens niet bevangen
dacht ik dat het wel zou slijten
hoef ik mijzelf in elk geval niets te verwijten

Tot aan dat ene moment
heb ik veel van mezelf gegeven
heel belangrijk in mijn leven
geprobeerd normen en waarden te verklaren
om tijd en perk te stellen in het omgaan met de jaren

Tot aan dat ene moment
heb ik diep in mijn hart een plaats gereserveerd
hier liggen mijn gevoelens opgeslagen
hoef ik niet te antwoorden op mijn niet gestelde vragen

Tot aan dat ene moment
heb ik altijd kunnen begrijpen
hoe pijnlijk pijn kan zijn
door af en toe eens in
mijn eigen ziel te knijpen

Tot aan dat ene moment
heb ik anderen niet toegestaan te achterhalen
wat in mijn ziel is omgegaan
verdriet was mij gezonden; en tijd heelt immers alle wonden

Tot aan dat ene moment

Toen kwam dat ene moment
waarop ik werd verwend
beloond voor mijn krachten
waarmee ik probeer anderen te helpen
hun smarten te verzachten

En op dat ene moment
Ben ik er eindelijk uitgekomen
kwam dat ene gebaar van haar
zij dacht niet aan gevaar
maar in mijn ziel is heel wat losgekomen

En op dat ene moment
heb ik moeten constateren
dat ik mijn gevoelens heb verdrongen
door het leed van een ander te gebruiken
om onbezorgd mijn eigen gevoelens te ontduiken

En op dat ene moment
begon mijn ziel te praten
heb ik een ander toegestaan de code te kraken
om mijn gevoelens aan te raken

En op dat ene moment
heb ik mijn ziel laten huilen
kwam in mij de emotie vrij, heeft zij mij laten beleven
het gelukkige gevoel dat ik zo vaak
aan anderen heb gegeven

En op dat ene moment
begon mijn ziel te stralen
bekroop mij een warm gevoel en had ik nooit gedacht
dat ik die kracht ooit uit een ander kon halen

" Het was op dat ene moment"
waarop ik werd verwend

maart 1995

Dat ene moment is geschreven naar aanleiding van een geschenk dat ik van een collega kreeg nadat ik haar had ingewerkt in een ziekenhuis. Als blijk van dank en geduld etc. etc. Dit heeft mij behoorlijk van slag gebracht dat ik zomaar een cadeau kreeg uit dankbaarheid. Zo had ik het in elk geval nog nooit gezien en redelijk aangeslagen keerde ik op kantoor terug. Blijkbaar was het van mijn gezicht af te lezen en er volgde een gesprek hierover met mijn manager die zei dat het zo ook wel eens mocht. "Trek de deur maar dicht en laat het maar over je heen komen" zei hij. Maar dat ging me net te ver want emotioneel kon ik me niet uiten. Toch liet het me niet los en 's avonds vloeide dit gedicht uit mijn pen. Ik begon me te realiseren dat ik mijn gevoelens op deze manier de vrije loop kon laten en begon me meer te interesseren in het uiten van mijn emotie in dichtvorm.

Door de jaren heen zat er een hoop verdriet, emotie en noem maar op in me opgeslagen waar, wat mij betrof, niemand iets mee te maken had.

Het leven is hard voor mij; dan ben ik hard voor het leven. (dacht ik) maar dan ook in de goede zin van het woord.